

[Finansministeren.]

begyndte Kronen at falde stærkt, og i November 1920 naaede den sit Lavpunkt. Da var den nede under 50, saa der er jo ingen særlig Grund til for det ærede Medlem at fremhæve den Betydning for Valutaens Historie, det fik, at Ministeriet Neergaard kom til i Maj 1920.

Men derefter kommer, hvad jeg før har kaldt og igen vil kalde den økonomiske Forbrydelse mod Danmarks Statsøkonomi; det var det, at man lod Kronen svinge frem og tilbage i de 4 Aar fra 1920 til 1924. Det er jo kendt, og det er fremsat saa mange Gange, at man skulde tro, at de ærede Medlemmer fra Venstre snart kunde erindre det, at Kroneværdien i 1922 var kommet op til ca. 82, men saa lod man den igen falde, saaledes at den i Marts, da det socialdemokratiske Ministerium kom til, var nede paa under 60, midt i 50erne.

Det var det skæbnesvangre, der skete i Valutasituationen, og det var Ministeriet Neergaard, der havde Anvaret derfor. Jeg siger udtrykkelig „havde Ansvaret“, fordi de havde Muligheder for, hvis de havde villet, at holde igen da; men de lod netop Bankerne, som det ærede Medlem Hr. Slesbager tordnede imod, afgøre, om Krøvnul skulde synke igen. Den sank. Derved kom Danmark saa dybt ned i Elendigheden, i Valutamiseren, som det ellers aldrig vilde være kommet.

Men det er der jo ikke Tid til at komme nærmere ind paa her, jeg har blot villet nævne disse Kendsgerninger, for det forekommer mig, at det er dem, der giver det klareste Indblik i, hvad der foregik den Gang, og man belyser ikke Valutamiseren under Venstres Regering ved Forsøg paa Solstraalefortællinger, saaledes som det ærede Medlem Hr. Slesbager gjorde.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt beskæftigede sig igen med Statsbanernes Underskud og mente stadig, at man dog kunde afhjælpe noget af dette Underskud ved at overføre nogle flere Millioner til Forrentning under Ministeriet for offentlige Arbejders Udgiftsside paa § 16. Jeg beklager, at det ærede Medlem endnu ikke har forstaaet, at det aldeles ikke hjælper paa Statens Regnskab, hvor man sætter Underskuddet. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde sætte sig noget mere ind i disse Forhold, inden han offentligt fremsætter saadanne Udtalelser, for det synes jo, som om det ærede Medlem i Virkeligheden har fundet Midlet til at afskaffe Statsbanernes Underskud: det er kun en Posteringssag.

Jeg vil ikke haabe, at det ærede Medlem nogen Sinde bliver Statsbogholder, for saa er jeg bange for, at det gik meget galt med Posteringen.

Naar man beskæftiger sig med Regnskab, er det dog ens første Pligt at vide, hvorledes det egentlige Resultat er, og det ærede Medlem burde søge at skaffe sig saa meget Kendskab til Bogholderi og til den Finanslov, han er med til at behandle, at han ikke stadig tror, at man kan opnaa en Forbedring paa Statens Driftsbudget ved at flytte Underskuddet fra den ene Paragraf til den anden.

Det ærede Medlem udtalte Ønsket om Rentenedsættelse fra Statens Side overfor Folk, der skyldte Penge til Staten. Jeg troede, jeg havde svaret paa det Spørgsmaal sidste Gang — jeg gjorde det ganske vist kun indirekte, idet jeg erklærede, at det naturligvis vilde koste Penge. Jeg kan gentage her, at hvis Staten skal give Rentetilskud til at sætte Renten ned, kan man godt foreslaa det, og saa falder det i Traad med det øvrige, som er fremsat saa mange Gange af ærede Medlemmer af Venstre, at man forlanger nye Udgifter fra Statens Side. Det er klart, at naar Staten maa betale mere for sine Penge, end den faar ind, saa kommer der et Tab, og dette Tab maa posteres paa Driftsbudgettet. Hvis det ærede Medlem Hr. Pinholt vil stille Forslag om, at der paa den Maade ydes et Tilskud til de Folk, der har faaet Laan af Staten, saa kan det behandles, men det koster Penge.

Det har jeg sagt til det ærede Medlem første Gang. Det ærede Medlem gentog, han har endnu ikke forstaaet, at det koster Penge, at Staten sætter Renten ned. Naar den skal give Laan til en Rente, der er lavere, end den selv betaler, koster det Penge, men det ærede Medlem har aabenbart ikke Respekt herfor, for Udgifterne. Det synes jo ikke, at der er Respekt herfor indenfor, jeg havde nær sagt de menige Medlemmer af Venstre, men jeg vil nødig fornærme det ærede Medlem, og derfor vil jeg ikke sige de menige Medlemmer indenfor Venstre, men de af Venstres Medlemmer, der har haft Ordet. Kravene er nemlig steget, efterhaanden som Talernes Mængde er vokset. Jeg har haft den Tanke, og jeg skal prøve paa, om den kan gennemføres, jeg ved, den har vundet Tilslutning adskillige Steder, at man burde foretage en Opgørelse over, hvad de Krav, man har fremsat fra Venstres Side, betyder i Penge. Det vil da vise sig, at det er Millionkrav,